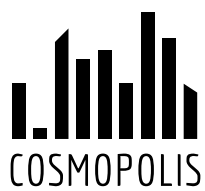

SANDIE JONESOVÁ

VÍKEND PLNÝ VINY

SANDIE JONESOVÁ

**VÍKEND
PLNÝ
VINY**

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © Sandie Jones, 2021

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Michaela Martinová, 2023

ISBN 978-80-271-3641-4

*Pro Lucy,
moji dceru a nejlepší přítelkyni.
S tebou je můj život mnohem bohatší.*

Prolog

Policista s vlasy ulíznutými dozadu stojí u mého nemocničního lůžka a upřeně na mě zírá.

„Takže můžete potvrdit, že oběť znáte?“ zeptá se angličtinou s velmi silným přízvukem.

Jenom přikývnu, ale i to mě zabolí.

Prohlíží si mě přimhouřenýma očima. „Vzpomínáte si, co k té nešťastné události vedlo? Došlo mezi hosty k nějaké hádce? Bylo k slyšení něco důležitého?“

Málem se rozesměju. Kde začít?

Upřímně říct, že si všichni šli po krku? Že bylo jen otázkou času, kdy se něco takového stane? Že si přeju nebýt důvodem toho všeho?

Policista na mě dál upřeně zírá, čeká na odpověď a já mám chuť na všechny jeho otázky vykřiknout: „Ano!“ Ale místo toho zmateně zavrtím hlavou a řeknu: „Ne, všechno bylo v naprostém pořádku.“

1

„Nemůžu ho najít,“ prohlásí Ali s lehce hysterickým nádechem v hlase, když se už potřetí přehrabuje v tašce.

Rachel cítí, jak se jí do tváře začíná vkrádat horkost, jak touží uvěřit, že Alin pas tam někde opravdu je, a zároveň rychle uvažuje o tom, jak se změní plán celé akce, pokud tam nebude.

Střelí pohledem po Jackovi, který stojí u odbavovací přepážky na letišti a trpělivě čeká, až rostoucí pocit paniky, který Ali vyvolává, zase pozbyde na síle. Všichni vědí, že pro Ali nejsou takové průšvihy ničím výjimečným – kamarádce by se klidně dalo přezdívat královna dramatu –, ale právě teď si je Rachel jistá, že by se všichni obešli bez úzkosti, kterou tím způsobuje.

„Když jsem se tě v autě ptala, jestli máš všechno, řekla jsi, že ano,“ připomene jí Rachel a dává si pozor, aby mluvila lehkým tónem. „Odškrtila sis všechno, včetně pasu.“

„Já vím, já vím,“ odpoví Ali, vysype obsah tašky na naleštěné dlaždice a klekne si na podlahu. Zběsile listuje stránkami knížky, kterou má právě rozečtenou, vyprázdní kosmetickou taštičku a vytáhne iPad z pouzdra, jak hledá vínový předmět a nenechá přitom kámen na kameni.

„Určitě jsem ho měla v tašce,“ přesvědčuje nás, zatímco se jí v očích lesknou slzy frustrace. „Jsem si jistá, že jsem ho viděla – vůbec tomu nerozumím.“

Rachel se prosebně zadívá na Jacka, ale její manžel jen pokrčí rameny, jako by chtěl říct: „To je *její* problém.“

„Nenechala jsi ho doma?“ zeptá se Rachel opatrně. „Co se vrátit stejnou cestou na parkoviště, abychom se podívali, jestli ti někde nevypadl?“ Pohlédne na hodinky a je vděčná Jackovi, že trval na tom, aby odjeli z domu dřív, než chtěla.

„Jestli bude velký provoz, nechci se stresovat, že nemáme dost času,“ prohlásil včera večer. „A nezapomeň, že musíme cestou vyvednout Ali.“

Rachel cítila, jak se do ní vkrádá podráždění, když se kolem ní ráno motal, zatímco se rozmyšlela, jestli si má zabalit modré, nebo žluté šaty. Čertila se kvůli jeho neustálé potřebě být všude co nejdřív, ale teď je za jeho dochvilnost upřímně vděčná, protože jestli se budou muset vrátit k Ali a hledat její pas, budou rádi, že si nechali nějakou rezervu.

„Jestli do toho letadla nenastoupím, Will bude pěkně vyvádět...“, hlesne Ali a zoufale pátrá v jejich očích po odpovědi, kterou jí nemohou dát.

„Vrátíme se zpátky,“ rozhodne Rachel a pomůže Ali posbírat věci z podlahy.

„Přemýšlej, jen přemýšlej,“ řekne si Ali pro sebe, zavře oči a donutí se soustředit.

„V kolik zavírá odbavovací přepážka?“ zeptá se Rachel zmatené úřednice British Airways.

„Čtyřicet minut před odletem.“

„A předpokládám, že nemůžete...“, začne Rachel, aniž si je sama jistá, kam tím míří.

Žena se omluvně usměje jasně nalíčenými rty. „Nemůžu odbovit zavazadla, aniž mám všechny pasy.“

„Dobře,“ přikývne Rachel a rozhlédne se po pěti kufrech, které

stojí mezi nimi třemi. Jen jeden z nich je její a Jackův – po dlouhém vyjednávání se dohodli, že se podělí o jedno zavazadlo, a to za přísného pravidla, že to bude tři ku jedné v její prospěch.

„Nemůžeš přece čekat, že se mi všechno, co potřebuju na čtyřdenní výlet, vejde do půlky kufru,“ naříkala, když Jack namítal, že musí zaplatit letecké společnosti dalších pětaticet liber jenom za to, že si s sebou na dovolenou vezmou svoje věci.

„Vždyť máš samé miniaturní hadříky, kolik místa asi tak potřebuješ?“

„Ale já si musím vzít víc věcí než ty,“ odpověděla bez většího přesvědčení, protože věděla, že si prosadí svou. „Ty potřebuješ jen jeden oblek a ten bude v samostatném obalu, takže pro mě zbyde víc místa.“

Usmál se, zakoulel očima, ale bez protestů začal třídit trička a šortky, které ležely na hromadě na jejich posteli. „Nechápu, proč si musíš brát věci jako na měsíc, když tam jedeme jen na pár dní.“

Při pohledu na Aliny čtyři kufrы teď Rachel přemýšlí, jestli přítelkyně náhodou nejede na celý *rok*. „Dobře, takže to provedeme následovně,“ rozhodne autoritativně. „Jacku, co kdybyste se s Ali vrátili do auta...?“

„Ale...“ protestuje.

„Já zůstanu tady s kufrы a počkám na Noaha a Paige.“

„A proč tady nemůžu počkat já?“ diví se Jack.

„Protože jestli ten pas nenajdete, budete mít tak akorát dost času, abyste se otočili k Ali. Budeš tam rychleji než já a kromě toho jsi přišel o šest bodů, takže další tři už ti nemůžou uškodit.“ Mrkne na něj ve snaze vnést do situace trochu tolik potřebného humoru, ale jeho čelist je pevně semknutá, oči upřené na tabuli odletů.

„Já to tady zatím pohlídám, a až dorazí ostatní, vysvětlím jim situaci.“

„A co se stane, když se nevrátíme včas?“ zeptá se Ali udýchaně.

„Pak budeme muset nasednout na nejbližší volný let,“ opáčí Rachel s úsměvem, ačkoli ji představa, že bude sedět na letišti Gatwick déle, než je nezbytně nutné, naplňuje hrůzou. „Jediný, o koho teď jde, je Will – nikdo z vašich dalších hostů nepřijede dřív než zítra pozdě večer, takže máme spoustu času.“

„Ale jestli se tam do večera nedostaneme, bude tam sám,“ řekne Ali plačtivě.

„Jsem si jistá, že na svých výpravách po Asii strávil horší noci,“ uklidňuje ji Rachel. „Nemyslím si, že by ho vila v Portugalsku vyvedla z míry.“

„Nevadilo by ti to, Jacku?“ zeptá se Ali prosebně a otočí se k němu s výrazem ztracené holčičky. „Nedokázala bych se dostat zpátky na parkoviště, ani kdybys mi zaplatil.“

Jack se podívá na Rachel, jako by chtěl říct: „Opravdu mě hodláš donutit k něčemu takovému?“

Rachel netuší, proč ho Ali tak štve. Dřív spolu vycházeli docela dobře – alespoň do té doby, než spolu přestali pracovat. Byl to právě Jack, kdo ji představil svému bratru Willovi, takže za to, že ji přivedl do rodiny, si může jenom on sám. Ale od té doby, co Will s Ali oznámili zasnoubení, jako by ho všechno, co řekne a udělá, rozčilovalo.

Dokonce i včera večer, když Ali napsala Rachel, že nemůže spát, protože dole slyší nějaké zvuky, neprojevil ani nejmenší soucit.

„Řekni jí, ať si s tím nějak poradí sama,“ vyštěkl.

„To není fér,“ namítla Rachel. „Není zvyklá být doma bez Willa a teď je v domě úplně sama, takže je vyděšená.“

„Tak ať zavolá *jemu* – teď je to *jeho* problém.“

Způsob, jakým to řekl, vyvolal v Rachel jisté obavy, protože obvykle se dobrovolně hlásil jako první, když bylo potřeba namontovat

kamerový systém u rodičů nebo bezpečnostní západku paní Wickesové odvedle. Byla si jistá, že zpočátku občas zaskočil Ali zkontrolovat, když si ještě Will užíval života a každou chvíli byl někde v tahu a ona se cítila zranitelná. Co se tedy změnilo?

„Myslí si, že slyšela rozbíjení skla,“ řekla Rachel.

Jack přestal dělat kliky na podlaze v ložnici a s podrážděným výrazem se na ni otočil.

„Bydlí dvacet minut odsud,“ namítl. „Opravdu chceš, abych jel až tam, protože tvrdí, že slyšela nějaký hluk?“

„Já jen vím, jaké to je, když jsi pozdě večer sám,“ opáčila Rachel, aniž odpověděla na otázku.

„Ano, ale *ty* našťěstí neděláš z komára velblouda, jako to dělá ona.“

„Nemyslí to zle,“ omlouvala ji Rachel.

„No, doufejme, že nám v příštích dnech nenachystá víc takových velbloudů.“

Když se Jack s Ali vracejí směrem, odkud přišli, a ona napůl poskakuje, aby mu stačila, jen podle způsobu jeho chůze Rachel pozná, že je vážně našťavaný. Půllitr řádně vychlazeného piva, který si bezpochyby chtěl dát s Noahem, až projdou letištní kontrolou, se ztrácí v nedohlednu. Tímhle stylem může doufat maximálně ve vlažnou plechovku v letadle, *pokud* se stihnou vrátit včas.

„Ahoj!“ volá Paige a spěchá přes odletovou halu k Rachel, se svým mužem Noahem v patách. „Kde jsou všichni?“

Rachel si přítelkyni přitáhne k sobě a krátce ji obejmě. „Když ti to řeknu, neuvěříš.“

Paige sraští obočí. „Je všechno v pořádku? Kde je Jack? A neměli jste náhodou vyzvednout Ali?“

„Ne, není. Jack je teď nejspíš někde na dálnici, a ano, vyzvedli jsme ji.“

Noah se zmateným výrazem políbí Rachel na tvář. „Co se děje?“ „Ali nejspíš někam založila pas,“ oznámí jim Rachel. „Vrátili se ho hledat.“

Paige obrátí oči v sloup. „Ach bože, už to zase začíná?“

Rachel s úsměvem přikývne. „Je fakt, že je to trochu brzo, dokonce i na Ali.“

„Co jsem ti říkala?“ otočí se Paige na Noaha. „Cestou sem jsem mu říkala, že se něco stane... že určitě přijde nějaká krize.“

Rachel se podívá na Noaha, který teatrálně zakoukl očima.

„Ale víš, jací jsou chlapi,“ pokračuje Paige, zatímco Noah ji za jejími zády napodobuje. „Vůbec si takových věcí nevšímají.“

Rachel souhlasně přikývne a ví, že když má její kamarádka jeden ze svých výlevů, je nejlepší ji nechat, ať se vypovídá.

„Dokud na ně mrká těmi svými dlouhými řasami, klidně by jí prošla i vražda,“ pokračuje Paige.

Noah přehnaně zívne a Rachel se ze všech sil snaží zachovat vážnou tvář.

„Jdu si pro kafe,“ prohlásí a zamíří směrem ke Costě. „Jdete někdo se mnou?“

Paige nespokojeně mlaskne, ale pak se usměje. „Upřímně, co s nimi vlastně děláme?“

Rachel ji vezme pod paží. „Abych pravdu řekla, jsem ráda, že tě mám na chvíli pro sebe,“ přizná a vyrazí za Noahem, který postrkuje Aliny kufry po dlažbě.

Paige se zastaví a otočí se k Rachel s ustaraným výrazem ve tváři. „Co se děje?“

„Vlastně nic, ale pamatuješ si, jak jsem ti před pár měsíci říkala, že se Jack k Ali chová dost odměřeně?“

Paige přikývne. „Ano, doufala jsi, že ho to do svatby přejde.“

Rachel přitaká. „Přesně tak. Jenomže se zdá, že se to ještě zhor-

šilo, a mám pocit, že kolem něj musím věčně našlapovat po špičkách. Bojím se, že řekne nebo udělá něco, co nám pokazí celý víkend.“

„To je normálně moje práce,“ poznamená Paige a usměje se.

Rachel se zasměje. „U tebe už jsem si na to zvykla, ale Jackovi se něco takového vůbec nepodobá, zvlášť když jde o ženu, která nic špatného neudělala.“

Paige tázavě povytáhne obočí. „A to víš jistě?“

„Alespoň ne schválně,“ poopraví se Rachel. „Víš, jaká Ali je. Dokáže být nesnesitelná, ale nemyslí to zle. Je prostě jedním z těch lidí, kteří k životu potřebují drama.“

„No, dokud je to *její* drama a nikoho z nás do něj netahá, ať si to prožívá, jak chce.“

„Přesně tak,“ souhlasí Rachel. „Ale to ještě není důvod, aby Jacka najednou tak vytáčela. Vždycky byla taková – i když spolu pracovali. Tehdy mi připadalo, že ji má rád, tak co se změnilo?“

Paige pokrčí rameny. „Možná je naštvaný, protože odešla z jeho firmy a začala pracovat pro Davida Friedmana.“

Rachel uvažuje, jestli Jackovi opravdu může vadit právě tohle. Friedmanova zábavní společnost je přímým konkurentem nahrávací společnosti, v níž Jack pracuje jako umělecký ředitel, ale má mnohem větší prestiž. Vidět, jak snoubenka jeho bratra, člena jeho vlastní rodiny, mění strany, možná urazilo jeho hrdost.

Vzpomene si na večeri, kterou s Jackem před několika týdny absolvovali s Willem a Ali v klubu Groucho. Jackovi se tam nechťelo a celý večer byl nezvykle zamlklý, dokud Ali nezačala mluvit o novém klientovi, s nímž firma právě podepsala smlouvu.

„Je *tak* talentovaný,“ chlubila se. „Z každé jeho písničky mi nasakuje husí kůže. Bude z něj hvězda.“

„A sakra,“ řekl Will a otočil se k Jackovi. „Vypadá to, že jsi něco prošvihl, brácho.“

„Vím, o kom mluví,“ opáčil Jack úsečně. „Není to pro nás žádná velká ztráta.“

„Víš to jistě?“ Ali naklonila hlavu ke straně. „Slyšela jsem, že jste udělali všechno pro to, abyste ho dostali.“

Jack se ironicky pousmál. „Chvíli jsme nad tím uvažovali, ale rozhodli jsme se, že náš seznam je už tak dost silný.“

„S tím nemůžu polemizovat,“ odtušila Ali. „Friedman je sice větší, ale vy máte pověst solidní společnosti, která pro své umělce dělá to nejlepší.“

Rachel sebou trhla, protože věděla, že Jack bude Alina dobře míněná slova nejspíš chápat jako projev povýšenosti.

„Nemůžeš mít všechno,“ prohlásil Jack a pokynul servírce, aby jim přinesla účet, čímž večer předčasně ukončil.

„To tedy opravdu ne,“ souhlasila Ali. „A každý, kdo si myslí, že může, je blázen.“

„Možná máš pravdu,“ poznamená Rachel směrem k Paige, když se připojí k Noahovi ve frontě. „I když bych čekala, že se nad to Jack povznese.“

„Myslím, že tenhle víkend budeme muset všichni projevit trochu trpělivosti, co ty na to?“

Rachel se usměje. „Bude se vdávat,“ řekne, aniž to Paige musí nějak vysvětlovat.

„Myslí si, že *každý* den je její svatební,“ prohlásí Paige a zasměje se. „Věděla jsem, že to bude síla, ale netušila jsem, že se ocitneme v Alině show ještě dřív, než nastoupíme do letadla.“

„A jak se vůbec má Chloe?“ zeptá se Rachel ve snaze změnit téma. „Nevadilo jí, že zůstala sama?“

„Myslí si, že je to to nejlepší, co ji kdy potkalo,“ odpoví Paige. „Copak si nepamatuješ, jaké to bylo, když ti bylo šestnáct a měla jsi dům jen pro sebe? Stačí, když jdeme ven na jeden jediný večer, a je

z toho celá vedle, natož když zůstane sama doma celé čtyři dny. Asi se z toho samou radostí zblázní.“

Při pomýšlení na stydlivou Chloe ponechanou vlastnímu osudu se Rachel neubrání smíchu. Jak svoji kmotřenku zná, při představě prázdného domu bude celá bez sebe vzrušením, ale nakonec toho vůbec nevyužije. Naproti tomu Rachelin syn Josh udělal přesný opak. Když ho s Jackem poprvé nechali doma samotného, působil tak nevzrušeně, že se báli, že zůstane celý víkend zavřený v ložnici a bude hrát videohry. Alespoň si to mysleli, dokud tisíce kilometrů od domova na Santorini nespatriři na Facebooku otevřenou pozvánku a neuvědomili si, že nejspíš uspořádal večírek roku.

„Jestli ta holka uspořádá nějaký mejdan, tak snad začnu věřit v Boha...“, ušklíbne se Noah.

„Nemůžeš tomu říkat *mejdan*“, pokará ho Paige, když jim objedná kávu.

Rachel se usměje. „Myslím, že jestli nechceš, aby se ti děti smály, musíš v dnešní době používat slovo *party*.“

Paige se zasměje. „Když to řekneš ty, zní to strašně nóbl. Myslím, že teď už se tomu ani tak neříká. Dneska je to *pártoška*.“

„Jak se vlastně daří Joshovi?“ zeptá se Noah. „Líbí se mu na univerzitě?“

Rachel přikývne. „Myslím, že ano, ale nejsem si jistá, jestli už se začali pořádně učit. Vypadá to, že seznamovací týden se protáhl na měsíc, protože zatím jenom chodí na akce a večírky.“ Zarazí se a zvedne ruce. „Pardon, vlastně na pártošky.“

Noah se usměje. „Už se trochu zabydlel? Vychází se spolubydlíci?“

„No, nejsem si jistá, jestli byl dost střízlivý na to, aby zjistil, jestli je má rád, nebo ne,“ odpoví Rachel se smíchem. „Pokaždé když s ním mluvím, je buď na odchodu, nebo v posteli s kocovinou.“

„To byly časy,“ povzdychne si Noah sklesle. „Připadá mi to jako včera.“

„První týden v prváku byl ale brutální,“ poznamená Rachel. „Nevím, jestli by to moje játra ještě zvládla.“

Noah se srdečně zasměje. „O čem to mluvíš? Tobě z nás vždyc-ky stačilo nejmíň.“

„Ehm, promiň,“ ohradí se Rachel a předstírá, že se urazila. „Myslím, že zjistíš, že jsem držela krok s těmi nejlepšími z vás.“

Noah se na ni nad svým dvojitém espressem podívá s povytaženým obočím. „Důkazem toho, že je tahle teorie mylná, je to, že si pamatuješ, že jsme se poprvé potkali na plese prvků.“

„Ano, šli jsme spolu zpátky na kolej,“ přitaká Rachel.

„No vidíš a já si to vůbec nevybavuju. Podle mých vzpomínek jsme se potkali až o měsíc později,“ opáčí Noah. „Takže to myslím jasně dokazuje, že tys byla střízlivá, zatímco já jsem měl pěkně nakoupeno.“

„Vzpomínám si na spoustu nocí, kdy jsi mě vytáhl z pěkné kaše, protože jsem byla příliš opilá na to, abych se o sebe dokázala sama postarat,“ prohlásí Rachel, jako by to byl odznak cti, který má dokázat, jak moc byla cool, ale podle Noahova zlomyslného výrazu pozná, že se chystá její tvrzení vyvrátit.

„To proto, že takhle vypadáš už po dvou pivech,“ škádlí ji. „Nenamlouvej si, že jsem nebyl mimo, když jsem ti držel vlasy, zatímco jsi zvracela. Měl jsem v sobě deset piv a pořád jsem se držel.“

„Děti, děti,“ napomene je Paige svým nejlepším učitelským tónem, „toho hašteření už bylo dost.“

Noah vyplázne jazyk a Rachel po něm hodí pytlíček cukru.

„Jaký je plán, když se nevrátí tak, abychom stihli let?“ zajímá se Noah.

„Co kdybychom všichni jeli domů?“ zeptá se Paige s nadějí v hlase. „Mám spoustu práce, aspoň bych se do toho mohla pustit.“

„Nebud' tak zatraceně nevděčná,“ napomene ji Noah s úsměvem.

Rachel vysleduje Jacka na telefonu. Už jsou pryč přes půl hodiny, ale nevypadá to, že by opustili letiště.

„Zavolám mu,“ řekne. „Zjistím, jak na tom jsou.“

„Mám ho!“ vykřikne přízrak v růžové na druhé straně odbavovací haly.

„No nazdar,“ vydechne Paige, když k nim Ali, od hlavy až k patě oblečená ve fuchsiové kombinéze, cupitá na vysokých podpatcích a mává na ně pasem. „Jupí! Jsme zpátky na palubě!“

Několik lidí v přeplněné kavárně otočí hlavu jejím směrem. Takhle Ali na lidi působí. Ale Rachel si nemůže nevšimnout, že se Jack drží pár kroků za ní, tváří se jako bůh pomsty a předstírá, že ji nezná.

„Kde byl?“ zeptá se Rachel.

„Nějak se v autě zatoulal do prostoru pro nohy,“ odpoví Ali udýchaně. „Musel mi spadnout, když jsem kontrolovala, jestli mám všechno. Dobrá ironie.“ Otočí se k Paige a Noahovi. „Omlouvám se, jsem takové nemehlo. Ahóóój.“

Zdraví se s nimi jako s dávno ztracenými přáteli, přehnaně je objímá a líbá je, pak poskočí, zatleská rukama a hlasitě prohlásí, jak je to všechno vzrušující.

Rachel musí potlačit chichotání, když vidí Paigin vyjevený výraz, který jako by křičel: „*Dostaňte mě odsud!*“

Nemůže si pomoci, ale cítí se provinile. Nebýt jejího povzbuzování, Paige by tu nebyla, a při pomyšlení, že svoji nejlepší kamarádku přemluvila k něčemu, co by raději nedělala, se jí na okamžik stáhne žaludek.

Když je Will před několika měsíci přišel navštívit a požádal Jacka, aby mu šel za svědka, oba překvapilo, že se Noah s Paige dostali na seznam hostů. Ne že by nebyli jeho dobrými přáteli – Will

a Noah spolu často chodili hrát golf, což Jacka velmi mrzelo, protože ať se snažil sebevíc, odpalování malého bílého míčku dlouhou holí prostě nebylo jeho silnou stránkou.

„Myslel jsem, že jsi říkal, že chcete něco komornějšího,“ podívil se Jack.

„Však ano, je tam jen čtyřicet hostů,“ opáčil Will.

„Ale Paige a Noah jsou spíš *naši* přátelé,“ namítl Jack. „Nemyslím, že by se urazili, kdybys je nepozval. Navíc po nich chceš, aby si vzali čtyři dny volna a cestovali do jiné země. Víím, že Noah si přibral na univerzitě víc práce, a neříkala jsi, že Paige čeká velký případ?“ Podíval se na Rachel, aby ho podpořila.

Už chtěla přikývnout na souhlas, ale pak ji napadlo, jak by se víkend v nedobrovolném očiš्टci mohl změnit, kdyby tam byla i Paige. Místo toho, aby s Jackem trávili čtyři dny povídáním si s cizími lidmi, mohly by s Paige jíst, pít, tančit a předstírat, že projednou nejsou zodpovědné matky. Najednou sobecky viděla, jaké by kamarádčina přítomnost skýtala možnosti.

„No, já nevím,“ prohlásila. „Noah s Paige mají Ali a Willa moc rádi, takže jsem si jistá, že jim pozvání udělá radost.“ Jack se na ni podíval s povytaženým obočím, jako by se jí mlčky ptal, jestli mluví o té samé Paige, která vždycky tak kritizuje Aliny nedostatky.

„Proč jsi tolik naléhala, aby Noah a Paige jeli taky?“ zeptal se jí Jack později, když Will odešel.

„Protože by to mohla být příležitost strávit s nimi trochu času,“ odpověděla Rachel. „Už dlouho jsme si spolu nikam nevyrazili a tvář v tvář vyhlídce, že strávíme čtyři dny s tvou rodinou, by to mohlo být právě to rozptýlení, které potřebujeme.“ Zasmála se, aby její poznámka nevyzněla tak jízlivě. „Mohli bychom se všichni ubytovat v jedné vile a udělat si z toho dovolenou.“

Jack zasténal. „Proč se nemůže oženit tady, kde bychom se všich-

ni museli snášet jen jedno odpoledne a pak bychom se v klidu rozešli domů?“

„Nebud' takový starý bručoun,“ napomenula ho, přistoupila k němu a objala ho kolem krku. „Noah a Paige jsou naši přátelé.“

„Nemluvím o *nich*,“ odpověděl. „Mluvím o své zatracené rodině. Stačí, že tam chodíme přes svátky – už to vyžaduje dost odvahy a odhodlání, aby člověk přežil. Proč by nás chtěl Will vystavovat něčemu takovému?“

„Protože – tam – většinu – Vánoc – nebyl,“ řekla Rachel a každé slovo přerušila polibkem na jeho rty. „Takže je to možná jeho způsob, jak nám to vynahradit. Šance, aby rodina strávila nějaký čas pohromadě.“

„Ale čtyři dny v Portugalsku,“ zasténal a zněl jako rozmazlené dítě.

„Proboha!“ rozesmála se Rachel. „Jen se poslouchej. Bude tam tvoje rodina, budu tam já, a jestli přijedou Noah s Paige, užijeme si spoustu zábavy.“

Mrzutě se na ni zadíval.

„Člověk nikdy neví,“ prohlásila Rachel. „Třeba se ti tam nakonec bude líbit.“

Teď když vidí, jak je očividně otrávený a jak napjatě zdraví Paige a Noaha, má pocit, že je všechny vmanipulovala do něčeho, co nikdo z nich nechtěl.

„Asi bychom se měli jít odbavit,“ řekne Jack rázně, popadne dva kufrы a veze je pryč.

Rachel nechá na stole napůl vypitou kávu a následuje ho – a pocítí zlé předtuchy – přes odbavovací halu.

2

Přestože se Rachel ze všech sil snaží odradit Ali od pití v letadle, má v sobě čtyři giny s tonikem a problém sejít schody na letištní plochu, když po dvou a půl hodinách přistanou v Lisabonu.

„Musela bych vypít třikrát tolik, abych se chovala jako ona,“ špitne Paige směrem k Rachel, když míří za vrávorající Ali do přistaveného autobusu.

„To proto, že máš tuhý kořínek,“ opáčí Rachel s úsměvem.

„Ne, to proto, že to jenom *hraje*.“

Rachel se podívá na Ali svíjející se kolem tyče. Jestli takhle vypadá, když předstírá, že je opilá, jak to proboha bude vypadat, až se opije doopravdy? Vzpomene si, jak jí Ali vyprávěla, že jednou propařila v Amsterdamu celý víkend, v pátek večer šla ven, a když se v pondělí probudila, nic si nepamatovala. Pochlubila se, že se musela spolehnout na kamarádku, která jí vyprávěla, jak tančila v kleci na pódiu v nočním klubu, snažila se vystavit ve výloze ve vykřičené čtvrti a málem ji zatkli jako prvního člověka v historii země, který zkonsumoval příliš mnoho koláčků s marihuanou.

„Byla to ta největší zábava, jakou jsem kdy zažila,“ tvrdila Ali, ačkoli Rachel to znělo přesně naopak. Nenapadalo ji, co by se mohlo stát horšího, a tušila, že kdyby Ali byla upřímná, nejspíš by souhlasila. Jenomže Ali ráda šokovala. Pokud šlo o ni, nikdy nic nebylo jednoduché. Dokonce i nevinná návštěva zubaře

nedávno skončila tak, že podle všeho přemluvila nějakého muže, aby neskočil z mostu.

Rachel se zarazí a zastydí se za to, že ji byt' jen na vteřinu napadlo, že by Ali mohla o něčem takovém lhát. Pak si ale vzpomene, co řekl Jack, když si vyslechl – podle svého mínění – další smyšlenou historku. „Myslím, že můžeme s jistotou říct, že si pravdu přikrášluje,“ prohlásil tenkrát.

Jedna Rachelina část si říkala, že na tom přece není nic špatného. Možná opravdu viděla muže, který vypadal, že si chce vzít život. Kde by jinak k takové historce přišla? Ale místo toho, aby mu to rozmluvila, si nejspíš jen všimla záchranných složek a přála si být součástí týmu.

„Měla čtyři giny s tonikem,“ zašeptá směrem k Paige, ochotná Ali projednou uvěřit. „*Já* bych po tolika drincích nejspíš taky začala tancovat u tyče.“

Rachel ví, že by to bylo to poslední, co by udělala. Už dávno by si opírala hlavu o dveře záchodové kabinky a čekala, až ji to kolébání přejde, nebo by se opláchla studenou vodou. Nerada to přiznává, protože to zní nudně, ale Noah má pravdu: ani když spolu chodili na univerzitu, nikdy nebyla žádný velký pijan.

„Ve skutečnosti vypila jen *dva*,“ odpoví Paige nahlas a je jí jedno, kdo ji uslyší. „Třetí si vzala s sebou na záchod a záhadně se vrátila s prázdnýma rukama a většinu čtvrtého vylila Noahovi na kalhoty.“

Rachel se neubrání smíchu. „Nevěděl jsem, že ji tak bedlivě hlídáš. Co jsi zač, pořádková policie?“

Paige se sarkasticky ušklíbne. „S touhle musíš mít oči i vzadu.“

„Ale no tak, i my jsme bývaly mladé,“ připomene jí Rachel.

„Děláš, jako bychom už byly staré báby,“ odsekne Paige. Jejich přibývajících roky jsou vždycky jablkem sváru.

„Ve srovnání s Ali taky staré *jsme*.“

„Taky to není zrovna žádné mladé kuře,“ prohlásí Paige.

„Vždyť je jí teprve devětadvacet!“ zvolá Rachel. „Jestli v tomhle věku není kuře, tak už nevím.“

„No, *my* bychom se v tomhle věku nechovaly jako ona,“ odfrkne si povýšeně Paige.

„Bože, už si ani nepamatuju, co jsme tenkrát dělaly,“ namítne Rachel zadumaně. „Bylo to před třinácti lety, ale připadá mi to jako celá věčnost.“

„*My* jsme se chovaly jako zodpovědné matky,“ oznámí jí Paige. „Kolik tehdy bylo Joshovi a Chloe? Pět a tři?“

Rachel přikývne. „Ale když se teď ohlédneš zpátky, nepřeje si kousek tvého já, abys s tím ještě počkala? Mně bylo teprve třidvacet, když se narodil Josh. Sama jsem byla ještě dítě.“

„Chceš říct, že kdybys mohla vrátit čas, udělala bys všechno jinak?“ zeptá se Paige.

Na takovou záludnou otázku se nedá odpovědět. Rachel nikdy nechtěla, aby její třidvacetileté já mělo dítě, ale někdy vám život hází klacky pod nohy a vy je prostě musíte sebrat a běžet s nimi dál.

„Přála bych si, abych neotěhotněla tak mladá,“ odpoví zamyšleně. „Ale když už k tomu došlo, nikdy bych s tím nic neudělala, jestli máš na mysli tohle.“

„Ale představ si, jak by se věci vyvíjely jinak, kdybys neotěhotněla,“ nadhodí Paige. „Představ si, jak by se změnil *můj* život, kdybys neotěhotněla.“

Rachel se na ni tázavě zadívá. „Jak moje těhotenství ovlivnilo tvůj život? Vždyť jsme se ani neznaly.“

„No právě! Ale kdybys neotěhotněla, udělali byste si s Noahem po univerzitě na rok volno, jak jste plánovali, a odjeli byste pryč. Bůhví, jak dlouho byste cestovali po světě. Bůhví, koho byste cestou potkali. Ježíši, možná byste dokonce skončili spolu.“

Rachel protáhne obličej, ale srdce jí buší jako splašené. „No, to by bylo divné,“ souhlasí. „Byl to můj nejlepší přítel.“

„Já vím,“ řekne Paige. „Ale nevíš, kam tě ta cesta mohla zavést. Každopádně bychom se my dva nejspíš nikdy nepotkali.“

Rachel o tom nikdy takhle nepřemýšlela, ale předpokládá, že by Paige mohla mít pravdu. „Proto jsem moc ráda, že jsi měla Joshe tak mladá,“ prohlásí Paige s úsměvem, když se zařadí do fronty na pasovou kontrolu.

„Nemůžu ho najít,“ zamumlá Ali.

Rachel doufá, že se přeslechla, ale Paigino koulení očima naznačuje něco jiného.

„Co nemůžeš najít?“ zašeptá Rachel, která je vždycky na nervy, kdykoli se ocitne v nějakém autoritářském prostředí. Je typ, který zrudne, i když prochází celnicí s prázdnýma rukama.

„Můj pas!“ řekne Ali až příliš nahlas, zatímco se prohledává. „Myslím, že jsem ho nechala v letadle.“

Rachel prosebně vykulí oči na Jacka.

„Jestli myslíš, že...“, spustí její manžel.

„Máš snad jiný nápad?“ opáčí Rachel. „Bez pasu nás dál nepustí.“

„A jak se asi dostanu zpátky do letadla?“ odsekne Jack, ale Rachel ví, že se nezlobí na ni.

„Alison Foleyová!“ zakřičí hlas přes hluk tří set cestujících, kteří se tísňí v něčem, co připomíná letecký hangár.

„Ano!“ odpoví Rachel a automaticky zvedne ruku.

Frontou se prodere letuška, v níž Rachel pozná ženu, která uvážlivě odmítla podat Ali další nápoj. Když k nim dojde, netváří se nijak překvapeně.

„Tohle se našlo v kapse vašeho sedadla,“ oznámí směrem k Ali a drží v ruce pas.

„Moc se omlouvám,“ řekne Rachel a zní jako Alina matka.
„Měla jsem to zkontrolovat.“

„Máte u sebe nějaký jiný doklad totožnosti?“ zeptá se letuška a našpulí rty.

Ali na ni chvíli zmateně hledí, než jí to dojde. „Ano, jistě!“ vyhrkne a zaloví ve velké kabele. Vytáhne peněženku, ale neúspěšně zápolí se zipem.

„Proboha,“ zafuní Jack netrpělivě.

„Hod' se do klidu, pane nedůtklivý,“ opáčí Ali.

Rachel cítí, jak se uvnitř svíjí jako pružina, stahuje se, připravená vyrazit do akce, i když si zatím není jistá, na čí obranu bude muset skočit.

Vezme si od Ali kabelku a v postranní kapse najde její řidičský průkaz, pak ho předloží ženě, která nevědomky rozhoduje o tom, zda se Will a Ali za dva dny vezmou. Když letuška vrátí pas Ali, Rachel se zmocní obrovská úleva.

„Příště si dávejte pozor, kde ho necháváte,“ upozorní ji a Rachel vypustí dech, který zadržovala.

„Děkuju *vám*,“ řekne Ali zdráhavě, jako by jí vynadala učitelka. Rachel si přeje, aby už nic dalšího neříkala.

„Jestli takhle bude vypadat celý víkend, upozorňuju tě, že za sebe neručím,“ zavrčí Jack zlověstně, když se přitočí k Rachel stojící u pásu se zavazadly.

„Buď k ní trochu shovívavější,“ nabádá ho Rachel a vytáhne se na špičky, aby ho políbila. „Je příliš vzrušená.“

„Mluvíš o ní jako o štěněti,“ prohlásí Jack a usměje se.

„V některých ohledech přesně taková je,“ odpoví Rachel se smíchem. „Až uvidí Willa, uklidní se.“

„Nechápu, jak to s ní může vydržet,“ prohlásí Jack a zakrouť hlavou. „Ta holka je příšerná přítelkyně.“

„Nechci říkat, co je zřejmé, ale je to všechno *tvoje* vina,“ připomene mu Rachel a zpraží ho pohledem. „To *ty* jsi ji zaměstnal a seznámil ji s Willem...“

„Neúmýslně!“ vykřikne.

„Pššt!“ Rachel se zasměje a rozhlédne se, jestli je Ali v doslechu. Ne že by je ve svém stavu mohla slyšet.

„Dřív taková nebývala...“, mávne rukou směrem k Ali. „Zdá se mi, že má problémy s pitím. Nezná svoje hranice a pak se z ní stává karikatura sebe sama, která jen plácá nesmysly.“

„To je všechno, co ti na ní vadí?“ naléhá Rachel, protože chce přijít na kloub tomu, proč najedou tolik pohrdá ženou, kterou míval docela rád.

Pokřčí rameny tak nenuceně, jak to jen jde. „Prostě si myslím, že se k mému mladšímu bráchovi nehodí, a bolí mě, že se možná chystá udělat největší chybu svého života.“

Rachel ho vezme za ruku. „Ale já jsem Willa nikdy neviděla takhle šťastného,“ ujistí ho. „A je tvojí povinností jako jeho bratra i svědka sehrát svou roli, aby byl tenhle víkend co nejhezčí.“

Jack ji políbí na nos. „Jsi příliš tolerantní,“ řekne.

„Je to jednodušší než být pořád cynická,“ podotkne Rachel. „To musí být vyčerpávající.“

Bravě ji plácne po zádech. Přestože se Rachel Ali zastává, nemůže si pomoci, ale uleví se jí, když v příletové hale na konci dlouhé řady delegátů různých hotelů, kteří drží v rukou cedule se jmény, zahlédne Willa. Upozorní na něj Ali, a když sleduje, jak k němu kličkuje, připadá si, jako by předávala zlobivé dítě jeho trpělivému rodiči. Je vděčná, že už nemusí být tou zodpovědnou dospělou.

„Tady je moje zlatíčko!“ zvolá Ali a vběhne Willovi do náruče.

Všichni tam rozpačitě stojí, zatímco si Will s Ali vyměňují sliny mnohem déle, než je nutné.

„Dejte si chvíli pohov,“ napomene je Jack žertem, ale Rachel v jeho hlase slyší napětí. Pokud Will svého bratra zná dost dobře, uslyší to také.

„Promiň, dva dny jsme se neviděli,“ opáčí Will, když se od ní odtrhne.

„Tři!“ prohlásí Ali, jako by to byl nějaký rozdíl.

„Ahoj, brácho,“ pozdraví Will Jacka, obejmě ho a podívá se na celou skupinku. „Jápkak se máme? Všechno v pohodě?“

Jack mu věnuje polovičatý úsměv.

„No, já budu v pohodě, až si sundám tyhle kalhoty,“ odpoví Noah se smíchem.

„Měli jsme nehodu, co?“ poznamená Will, očividně pobavený mokrou skvrnou v Noahově rozkroku.

„Ani se neptej.“

„Tak co, jsme všichni připraveni?“ zeptá se Jack. „Jaká je ta vila?“

„Počkej, až to tam uvidíš,“ řekne Will a v očích mu vesele zajiskří. „Je to vážně paráda.“

Napětí v Racheliných ramenou povolí. Když jim Will řekl, že mu jeden z jeho kamarádů surfařů nabídl vilu, aby jich všech šest mohlo zůstat pohromadě, její první reakce byla: *Probóha, jen to ne*. Raději by bydlela v hotelu s ostatními hosty než s už tak hyperaktivní Ali v době posledních příprav na svatbu. Ali však trvala na tom, aby tam Rachel byla, „jako sestra, kterou nikdy neměla“, aby jí pomohla s přípravami a udržela ji v klidu. Rachel nedokázala vymyslet žádnou pádnou výmluvu, která by nepůsobila malicherně, a tak se s tím nakonec smířila. Ale její další starost – i když nechtěla znít jako snob – bylo, že nabízená vila nebude na takové úrovni, na jakou byli s Jackem zvyklí. Měli totiž pravidlo, že nikdy nejedí na dovolenou někam, kde to není tak hezké jako u nich doma.

„Jaký to pak má smysl?“ říkával. „Jaký má smysl dřít jako mezek a vydělávat slušné peníze, abych vzácný volný čas trávil na horším místě, než kde žijeme?“

Představovala si, že Willův kamarád surfař má chatrč, která nejspíše visí z útesu a dává výhledům na moře úplně nový význam.

„Takže je hezká?“ zeptá se Jack znovu, nepochybně s vědomím toho, že mezi tím, co si pod pojmem „paráda“ představuje on a co jeho bratr, je obrovský rozdíl.

„Věř mi, je naprosto neskutečná,“ usměje se Will.

A když o hodinu a něco později zastaví u vily posazené na okraji útesu s výhledem na portugalskou rybářskou vesnici Nazaré, Rachel mu musí dát za pravdu. Impozantní skleněné a bílé stěny se tyčí nad terakotovými střechami domů přilepených jeden na druhém, které lemují pláž pod nimi. Moderní hranaté prvky vily, zjemněné paprsky teplého světla, vytvářejí na pozadí tmavnoucí oblohy úchvatnou siluetu.

„Zlato, to je krása!“ vypískne Ali, když minivan pomalu vyjíždí k domu stoupající příjezdovou cestou – díky osvětleným chromovaným sloupkům se podobá malé přístávací dráze, ze které jako by se chystali vzlétnout. Rachel nervózně chytne Jacka za ruku, zatímco oči upírá na typickou portugalskou mozaikovou dlažbu zvanou *calçada*, která jako by mizela v propasti.

Už má ruku celou vlhkou, když naštěstí dodávka zastaví. Jack věnuje svojí ženě uklidňující úsměv, jako by věděl, že v duchu na okamžik viděla, jak se všichni řítí přes okraj útesu.

Noah uznale hvízdne skrz zuby, když se obrovské vstupní dveře otevřou do úchvatné haly s vysokým stropem. Uprostřed stojí otevřený krb s komínem obloženým kamenem, který sahá až do klenby stropu.

Rachel cítí, jak se Jack vedle ní uvolní, když se rozhlédne po

rozlehlém prostoru. Jeho obavy z toho, v čem by je jeho kočovný bratr mohl nechat bydlet, se okamžitě rozplynou.

Často se divila, jak je možné, že dva kluci, kteří vyrůstali společně, mají tak rozdílné názory. Zatímco Jack potřeboval několikrát denně kontrolovat svůj rozvrh a byl známý tím, že volal do restaurací, aby potvrdil již potvrzenou rezervaci, Will nevěděl, kde mu bude zítra konec. Pokud se probudil a cítil potřebu jet do kibucu v Izraeli, klidně tam mohl ještě toho večera být. Prostě si hodil do batohu svých pár švestek a vydal se tam, kam ho to táhlo. Nejšťastnější byl, když trávil noc pod hvězdami a od živlů ho dělil jen natažený kus celtoviny. Proto se Jackovi – a jí také, to musí přiznat – tak ulevilo, že stojí tady, obklopený třemi prosklenými stěnami, a hledí na azurově modrý bazén osvětlený podvodními reflektory.

Will nadšeně otevře jedny z posuvných dveří a vyzve je, aby vyšli na terasu z leštěného betonu. Ve vzduchu je cítit slanost, která Rachel napovídá, že je blízko oceánu, ale teprve šumění vln jí prozradí, jak moc blízko. Je tak těžké se zorientovat, když se člověk ocitne někde, kde to vůbec nezná, obzvlášť za slábnoucího světla, ale ví, že jakmile přijde ráno, bude moct celé místo prozkoumat a poznat lépe. Právě teď jí však v uších zní burácení Atlantiku, až se mimoděk zachvěje.

Jack ji obejmě kolem ramen. „Máš pravdu, brácho, je to nádherná.“

Will se usměje, jako by se mu ulevilo, že se tu staršímu bratrovovi líbí.

„Který je náš pokoj?“ zeptá se Ali, zavěšená na Willově paži jako klíště. „Doufám, že máme novomanželské apartmá.“

Willovi se rozzáří oči. „Tomu nebudeš věřit,“ odpoví a vezme Ali za ruku. „Pojď, ukážu ti ho.“

„Vypadá to dobře, ne?“ prohodí Jack, zhluboka se nadechne mořského vzduchu a protáhne se.

„Vypadá to víc než dobře, kamaráde,“ opáčí Noah vesele.

„Připadám si jak v seriálu *Paničky z Beverly Hills*!“ zasměje se Paige, neschopná zakrýt radost.

„Vidíš, říkala jsem ti, že to nebude tak hrozné,“ připomene jí přátelsky Rachel a šťouchne do ní ramenem.

„Podíváme se, jestli se ženichovi podařilo sehnat všechno, co je potřeba,“ navrhně Jack a zamíří zpátky do domu.

„Patří do téhle kategorie i červené víno?“ zajímá se Noah a následuje ho dovnitř.

„To si piš!“ rozesměje se. Je to poprvé, co působí skutečně uvolněně.

„Je to vážně paráda,“ prohlásí Paige, když s Rachel zůstanou stát na místě a dívají se do tmy. Měsíc zahalený tenkými mraky vrhá paprsky světla na inkoustově černé moře pod nimi a Rachel znovu nedokáže potlačit zachvění při pohledu na blízkost oceánu a všeho, co se skrývá pod jeho hladinou.

„Na, vezmi si ji,“ řekne Paige, stáhne si z ramen pašmínu a nabídne ji Rachel.

„Díky,“ odpoví a vděčně si ji od ní vezme.

Paige jí šál přetáhne přes rameno. „Jsi k ní velmi shovívavá, víš?“ poznamená.

„Ke komu?“ zeptá se Rachel zbytečně.

„Ty moc dobře víš.“

Rachel pokrčí rameny. „Co jiného bych měla dělat? Za chvíli se z ní stane rodina a víš, co se říká.“

Paige se na ni podívá s povytaženým obočím.

„Rodinu si člověk nevybírá...“, pokračuje Rachel.

„Měli by k ní dávat příbalový leták, že se má brát jen po malých dávkách,“ prohlásí Paige s úšklebkem.

Rachel se uchechtne. „V tom s tebou souhlasím. Ale jakmile